

Враца: „Врачанци не изпълниха честната си дума (да посрѣщнатъ Ботйовата чета), защо? — пита самъ Заимовъ. Защото врачанскитѣ съзаклятници (тази дума трѣбва да се отземе отъ славата на измѣнниците! р.) се раздѣлиха на двѣ партии по поводъ на врачанската комисия: да се прѣдадатъ пушкитѣ... на Ботйовата чета. Раздорътъ до такава степенъ достигналъ, щото за сега — скромничи Заимовъ! — се отказвамъ да го съобщавамъ върху страницитѣ на една скромна рецензия. Интригитѣ се разгорѣли до тамъ между съзаклятниците — врачанци по причина на оржжието, щото Заимовъ билъ принуденъ да обяви отначало на комисията, че той напуска Враца ако не се прѣкратятъ интригитѣ, а послѣ обявилъ, че ще запали града отъ 4-тѣ страни.“¹⁾ Но за да затулимъ устата на врачанския апостолъ съ двѣ думи — защото цѣлата врачанска измѣна, е колкото неприятна, толкова и отвратителна — ние го питаме: защо той мълчеше, когато Ботйовъ го подканяше да дѣйствува? Ако врачанскитѣ „интриги“, за които говори Ст. Заимовъ, съществуваха не прѣди дохождането на четата, а слѣдъ като издържа тя нѣколко сражения между Козлудуй и Милень камъкъ, защо Заимовъ не изгори цѣла Враца, защо не изби измѣнниците, защо, най-сетнѣ, вмѣсто себе си, тѣхъ не тури подъ ключъ въ св. Възнесение, и да тръгне напрѣдъ къмъ четата, която чакаше, която молеше за помощъ? Защо? Ах! какво думаме? Заимовъ, съ цѣла Враца, имаха добрината да бждатъ страхливи, слѣдователно — измѣнници. Отъ една маса, която страдаше въ робство, безъ да има кой да я прѣвъзмогне въ нейното невѣжество, отъ една маса убита морално и физически, безъ да ѝ е изградила пропагандата колко-годѣ съзнание за организация и за себеотрица-

¹⁾ Вж. дългитѣ обяснения на Ст. Заимовъ въ Мсб. I. 247. и др. прѣпечатани и въ „Миналото, етюди“ и пр.